

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Petra Hlušíka v právní věci žalobkyně: **A. R.**, zastoupena Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Helénská 1799/4, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2015, čj. OAM-118/LE-LE05-NV-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2015, čj. 1 A 40/2015 – 17,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M., advokátovi se sídlem Helénská 1799/4, Praha 2, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 8.228 Kč, která mu bude vyplacena do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.
- IV. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Na základě pobytové kontroly provedené dne 3. 5. 2015 v tranzitním prostoru mezinárodního letiště Praha Ruzyně bylo zjištěno, že žalobkyně přicestovala do České republiky z Dubaje (do Dubaje přicestovala ze Sialkotu z Pákistánu) a prokázala se neoprávněně pozměněným cestovním dokladem Pákistánské islámské republiky. Cestovní

pas žalobkyně byl sice pravý, byl do něj však vlepen padělaný štítek povolení k pobytu Německa. Z tohoto důvodu bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění a zároveň byla umístěna do přijímacího střediska na mezinárodním letišti Praha Ruzyně. Stejněho dne žalobkyně požádala o udělení mezinárodní ochrany.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 5. 2015 žalobkyni dle § 73 odst. 4 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nepovolil vstup na území České republiky z důvodu, že se prokazovala pozměněným dokladem totožnosti.

[3] Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu k městskému soudu, ve které zejména namítala, že je zranitelnou osobou dle § 73 odst. 7 zákona o azylu, a proto jí nemůže být zakázán vstup na území České republiky. Důvodem její zranitelnosti je závažné chronické onemocnění - zdravotní postižení vestibulárního systému - jehož příznaky se rapidně zhoršují v uzavřeném přijímacím středisku letiště Ruzyně a také tím, že nemůže být pohromadě s manželem a dětmi. Dále žalobkyně argumentovala porušením čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, spočívajícím v tom, že jí byl znemožněn kontakt s jejími nezletilými dětmi. Žalovaný dle názoru žalobkyně nezjistil skutkový stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a jeho rozhodnutí neobsahuje předepsané zákonné náležitosti.

[4] Městský soud žalobu v záhlaví identifikovaným rozsudkem zamítl jako nedůvodnou a konstatoval, že žalovaný postupoval v souladu s právními předpisy. Zdůraznil, že při zjišťování skutkového stavu věci může správní orgán využít i podkladů z řízení vedených před jinými správními orgány, jak předpokládá § 50 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Žalovaný zjistil skutkový stav dostatečně, pokud vycházel z žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany ze dne 5. 5. 2015 a pohovoru z téhož dne, ve kterém žalobkyně uvedla, že její zdravotní stav je dobrý. Správnímu orgánu bylo též známo, že žalobkyně cestovala bez zdravotních potíží z Pákistánu přes Dubaj v uzavřeném prostoru letadla, proto mohl těžko domýšlet nějaké její zdravotní problémy. Soud neshledal ani porušení čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, neboť děti žalobkyně žijí již několik let s otcem v Německu a po celou tuto dobu s matkou (žalobkyní) v kontaktu nebyly.

II. Důvody kasační stížnosti

[5] Žalobkyně (stěžovatelka) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodu jeho nezákonnosti dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), vady řízení dle § 103 odst. 1 písm. b) a nepřezkoumatelnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[6] Stěžejní kasační argumentace spočívá v tom, že stěžovatelka je tzv. zranitelnou osobou ve smyslu § 73 odst. 7 zákona o azylu, neboť trpí vážným zdravotním postižením – chronickým postižením vestibulárního systému, jež se projevuje chronickým závratěmi. Stěžovatelka má při sobě léky – Serc, Nexum a Mothilium, které se užívají k léčbě tzv. meniérových chorob, která se projevuje subjektivně velmi obtížně zvladatelnými silnými závratěmi. Jedním z projevů nemoci je i velmi nízký krevní tlak, jež vede k nečekané ztrátě vědomí. Tyto příznaky se v uzavřeném přijímacím středisku letiště Ruzyně rapidně

zhoršují, neboť zde není možné vyjít ven na vzduch či otevřít okno; středisko se nachází v suterénu letištní budovy v přísném bezpečnostním režimu odděleném mřížemi. Onemocnění se zhoršuje také proto, že stěžovatelce není umožněno být pohromadě s manželem a dětmi, neboť na onemocnění tohoto typu má prokazatelný vliv psychický stav. Manžel stěžovatelky, který je občanem Německé spolkové republiky, stěžovatelku ihned po zadržení několikrát denně navštěvoval, více však vzhledem k bezpečnostním pravidlům letištního příjímacího střediska nebylo možné.

[7] Stěžovatelka napadá závěr městského soudu, že žalovaný vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Správní orgán se v odůvodnění napadeného rozhodnutí o zdravotním postižení stěžovatelky ani nijak nezmnínil, pouze uvedl, že *se nejedná o cizince s vážným zdravotním postižením*. Ve spise, který měl ke dni vydání rozhodnutí k dispozici, se ohledně zdravotního stavu stěžovatelky nacházela pouze stručná zmínka na konci dotazníku ve formě žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kde stěžovatelka uvedla, že její zdravotní stav je dobrý. Z protokolu o podané žádosti přitom ani není patrné, zda byl stěžovatelce obsah zápisu přetlumočen a jestli se případně k tomuto zápisu mohla vyjádřit. Stěžovatelka navíc neměla důvod se domnívat, že by její zdravotní postižení mělo být jakkoliv relevantní pro žádost o udělení mezinárodní ochrany, neboť její azylové důvody se zdravotního stavu netýkají. Odkazuje-li městský soud na lékařskou zprávu MUDr. Č., ta byla vyhotovena až zpětně po vydání rozhodnutí ve věci nepovolení vstupu na území dne 20. 5. 2015 na základě lékařských prohlídek ze dne 4. 5. 2015 a 20. 5. 2015. Ze zprávy není patrné, v jakém jazyce měly prohlídky proběhnout a zda byl přítomen např. také tlumočník. Zpráva je navíc v rozporu se sděleními, která dne 6. 5. 2015 stěžovatelka uvedla v letištním středisku během rozhovoru tlumočeného svým osobně přítomným manželem pracovníci Organizace pro pomoc uprchlíkům a jež doložila předložením tří balení výše uvedených léčiv na předpis z Pákistánu (to dokládají fotografie léků pořízené touto pracovníci, jež jsou přiloženy ke kasační stížnosti).

[8] Podle stěžovatelky nepostačí, že v pohovoru v rámci řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 5. 5. 2015 neuvedla nic ke svému zdravotnímu stavu. Pouhé využití informací z jiného správního řízení (o udělení mezinárodní ochrany) tak nebylo dostačující. Pak by totiž některé důvody zranitelnosti dle § 73 odst. 7 zákona o azylu vůbec nemohly být identifikovány. Správní orgán ostatně ani neodůvodnil, jak posoudil jiné možné důvody zranitelnosti. Městský soud také nepřipadně dovozoval absenci zranitelnosti ze skutečnosti, že stěžovatelka přicestovala letecky.

[9] V souvislosti s identifikací zranitelnosti stěžovatelka poznamenala, že česká právní úprava (§ 73 odst. 7 zákona o azylu) doposud selhává v důkladnějším a podrobnějším způsobu, jak přimět správní orgán k řádné identifikaci zranitelnosti před vydáním rozhodnutí o nepovolení vstupu na území. Revidované znění Příjímací směrnice 2013/33/EU přitom v čl. 22 ukládá členským státům nad rámec původního znění nejen zohlednit, ale nově i *posoudit* zvláštní potřeby zranitelných osob.

[10] Stěžovatelka proto argumentuje porušením svého práva na spravedlivý proces vyplývajícího z § 36 odst. 1, 2 a 3 správního řádu. Řízení o povolení vstupu na území je totiž samostatným správním řízením, o jehož zahájení má být účastník informován a ve kterém musí být naplněny veškeré procesněprávní záruky, včetně práva vyjádřit se

v tomto řízení, činit v řízení návrhy a práva být seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí. Tyto požadavky však v posuzovaném správním řízení naplněny nebyly. Stěžovatelka nebyla zpravena ani o tom, že jde svou povahovou o řízení o omezení svobody až na 120 dní.

[11] Stěžovatelka se domnívá, že jejím nevpuštěním na území došlo též k porušení čl. 3 a 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, zakotvujících zákaz mučení a jiného krutého či nelidského zacházení a zásady, jež musí splňovat rozhodnutí zakládající omezení na svobodě.

[12] Vzhledem k výše uvedeným důvodům stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud jednak zrušil napadený rozsudek městského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení, jednak zrušil přezkoumávané rozhodnutí žalovaného a řízení zastavil.

III. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[13] Žalovaný se ztotožňuje se závěrem soudu, že z tvrzení stěžovatelky ani ze zjištěných podkladů nevyplynuly žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že by měla být posuzována jako tzv. zranitelná osoba. Ze zdravotní zprávy ze dne 20. 5. 2015 je zřejmé, že u stěžovatelky byla provedena vstupní prohlídka, při níž stěžovatelka neuvedla, že by užívala nějakou medikaci ani nepředložila žádné zprávy týkající se jejího zdravotního stavu. Upozornila pouze na občasnou bolest ramene. Lékařka MUDr. Č. sdělila, že stěžovatelka je schopna pobytu v ZZC.

[14] Žalovaný se ztotožňuje také se závěrem soudu, že správní orgán může při spolehlivém zjištění skutkového stavu využívat podkladů z řízení vedených před jinými správními orgány a logicky tak vychází i ze zásady rychlosti a procesní ekonomie správního řízení. Co se týče fotografií léků, k těm žalovaný uvádí, že stěžovatelka je nepředložila v řízení před městským soudem, i přesto, že v kasační stížnosti uvádí, že již 6. 5. 2015 doložila během rozhovoru s pracovníci Organizace pro pomoc uprchlíkům tři balení léků na předpis z Pákistánu, které se užívají na léčbu chronických závratí. Správní orgán ani soud proto z těchto podkladů nevycházely.

[15] Nad rámec žalovaný upozorňuje, že je mu známo, že stěžovatelka byla dne 28. 5. 2015 transferována nejprve do příjímacího střediska Zastávka na území České republiky a dne 1. 6. 2015 do pobytového střediska Kostelec nad Orlicí, které dne 6. 6. 2015 svévolně opustila a aktuální místo jejího pobytu není správnímu orgánu známo. Dne 4. 8. 2015 bylo zastaveno řízení o její žádosti o mezinárodní ochranu podle § 25 písm. d) zákona o azylu. Stěžovatelka se tedy již v zajišťovacím středisku v Praze – Ruzyně nenachází.

[16] Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl pro její nedůvodnost, pokud nebude řízení zastaveno s odkazem na § 33 písm. b) zákona o azylu.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná.

[18] Soud předně poukazuje na skutečnost, že je kasační stížnost podávána proti rozsudku městského soudu, kterým bylo rozhodnuto o žalobě proti rozhodnutí žalovaného, kterým stěžovatelce nebyl povolen vstup na území České republiky na základě § 73 odst. 4 písm. b) zákona o azylu. Aplikace institutu nepřijatelnosti kasační stížnosti (§ 104a s. ř. s.) v této věci nepřipadá v úvahu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2015, čj. 9 Azs 66/2014 – 69).

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] Stěžovatelka nesouhlasí s rozhodnutím žalovaného o nepovolení vstupu na území České republiky. Ve své kasační stížnosti nerozporuje existenci důvodu pro nepovolení vstupu dle § 73 odst. 4 písm. b) zákona o azylu, tedy že se prokázala padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti; domnívá se však, že je tzv. zranitelnou osobou ve smyslu § 73 odst. 7 téhož zákona, a jako takové jí měl správní orgán vstup na území povolit. Předmětem sporu je zejména otázka, zda žalovaný a následně městský soud správně a na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu posoudili „zranitelnost“ stěžovatelky.

[21] Ustanovení § 73 odst. 7 zákona o azylu představuje výjimku z možnosti Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) rozhodnout, za určitých, zákonem taxativně stanovených okolností, že cizinci umístěnému v přijímacím středisku na mezinárodním letišti se nepovolí vstup na území České republiky (§ 73 odst. 4 tohoto zákona). Rozhodnout o povolení vstupu na území je ministerstvo povinno do 5 dnů od doby, kdy cizinec učiní prohlášení o mezinárodní ochraně.

[22] Mezi „zranitelné osoby“, kterým nelze zakázat vstup na území, uvedené ustanovení zákona o azylu řadí: nezletilou osobu bez doprovodu, rodiče nebo rodinu s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, cizince s vážným zdravotním postižením, těhotnou ženu, a osobu, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí. Takovouto osobu pak ministerstvo dopraví přímo do přijímacího střediska na území.

[23] Povahou řízení o povolení vstupu na území České republiky dle § 73 zákona o azylu se Nejvyšší správní soud podobně zabýval ve svém rozsudku ze dne 31. 8. 2011, čj. 1 As 16/2011 – 98, kde uvedl, že se jedná o samostatné správní řízení vedené podle správního řádu, v rámci něhož musí být naplněny veškeré procesní záruky, se kterými správní řád počítá. Při rozhodování, zda bude určité osobě povolen vstup na území, je tedy správní orgán povinen vyjít z úplně a spolehlivě zjištěného skutkového stavu (§ 3 správního řádu). V souladu s § 50 odst. 1 přitom může využít i podkladů z řízení vedených před jinými správními orgány.

[24] V nyní posuzovaném případě vycházel žalovaný z podkladů shromážděných v řízení o udělení mezinárodní ochrany, konkrétně z žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 5. 5. 2015 a Protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní

ochrany. Ačkoliv se jedná o odlišné řízení, je třeba upozornit, že s řízením o povolení vstupu na území jednak věcně souvisí (rozhodnutí o povolení vstupu na území je navázáno na prohlášení cizince o mezinárodní ochraně), jednak je vede tentýž správní orgán, a to ministerstvo. Z podkladů řízení o udělení mezinárodní ochrany, jež primárně slouží pro zjištění případných azylových důvodů žadatele, lze sestavit poměrně podrobný obraz o aktuálním stavu cizince a jeho osobních problémech. Takto zjištěné informace jsou dle názoru Nejvyššího správního soudu zpravidla dostatečné i pro posouzení zranitelnosti žadatele ve smyslu § 73 odst. 7 zákona o azylu. Příslušní pracovníci ministerstva jsou přitom kvalifikovanými osobami, které by měly být schopny zranitelnost osob žádajících o udělení mezinárodní ochrany odborně posoudit.

[25] Při posuzování zdravotního stavu žadatele o mezinárodní ochranu ministerstvo prvotně vychází z informací v dotazníku žádosti o udělení mezinárodní ochrany, konkrétně z odpovědi na otázku „Jaký je Váš zdravotní stav?“. Pokud žadatel uvede – jak to učinila stěžovatelka – že jeho zdravotní stav je dobrý, je logické, že správní orgán nemá důvod předpokládat jakékoliv závažnější zdravotní problémy žadatele. Pokud by však stěžovatelka uvedla či nějakým způsobem naznačila (např. předložením lékařské zprávy), že trpí zdravotními problémy, nebo by tomu nasvědčovalo vlastní pozorování pracovníků ministerstva či jiné indicie, bylo by na správním orgánu, aby aktivně dále zjišťoval, zda tyto problémy dosahují takové intenzity, že je třeba stěžovatelku považovat za zranitelnou osobu ve smyslu § 73 odst. 7 zákona o azylu. Jestliže vážnému zdravotnímu postižení stěžovatelky nic nenapovídalo, lze považovat skutková zjištění správního orgánu založená na podkladech z řízení o udělení mezinárodní ochrany za dostatečná. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že žalovaný dostal své povinnosti zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a měl tak k dispozici dostatek informací pro posouzení „zranitelnosti“ stěžovatelky.

[26] Nelze souhlasit s výtkou stěžovatelky, že z žádosti o udělení mezinárodní ochrany není patrné, zda jí byl její obsah tlumočen. Přímo na žádosti je totiž podepsán tlumočnick Bhagmant Singh Sandhu, což svědčí o přítomnosti tlumočnicka u sepsování žádosti. Stěžovatelka ostatně ani žádné konkrétní námitky spočívající v tom, že by nerozuměla kladeným otázkám, neuvedla.

[27] Pokud jde o lékařskou zprávu MUDr. Č. ze dne 20. 5. 2015 či čestné prohlášení pracovnice Organizace pro pomoc uprchlíkům ze dne 31. 7. 2015 o hovoru se stěžovatelkou dne 6. 5. 2015, tyto dokumenty nebyly součástí správního spisu v době rozhodování žalovaného, a proto ani nemohly být vzaty v potaz pro posouzení zranitelnosti stěžovatelky. Lékařská zpráva ze zdravotní prohlídky stěžovatelky dne 4. 5. a 20. 5. 2015 nicméně pouze potvrzuje závěr žalovaného, že stěžovatelka není vážně zdravotně postižená a nesplňuje tedy kritéria zranitelné osoby. Tuto lékařskou zprávu, která byla vypracována nezávislou lékařkou, považuje soud za věrohodnější nežli tvrzení stěžovatelky vyplývající z čestného prohlášení pracovnice Organizace pro pomoc uprchlíkům.

[28] Je také třeba zohlednit, že zákon stanovuje pro rozhodnutí o povolení vstupu na území velmi krátkou lhůtu pro rozhodnutí (5 dnů od učinění prohlášení cizince o mezinárodní ochraně). Tato krátká lhůta sice správní orgán nezavazuje povinnosti řádně

zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, opravňuje ho však ke zvolení co nejrychlejšího a nejefektivnějšího postupu. Proto mu nelze vytýkat, že použil podklady získané původně v rámci jiného správního řízení, pokud v nich byly obsaženy všechny informace rozhodné pro zvážení povolení vstupu na území dle § 73 zákona o azylu.

[29] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že nepovažovala sdělení svého zdravotního stavu pro účely žádosti o udělení mezinárodní ochrany za relevantní. Tato námitka je zcela nepřípadná. Pokud by stěžovatelka trpěla natolik závažnými zdravotními problémy, jak je popisuje ve své kasační stížnosti, není pravděpodobné, že by je nezmínila také ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, protože i v tomto řízení je v zájmu stěžovatelky co nejpodrobněji popsat svůj aktuální stav. Lze si představit, že stěžovatelka by nepovažovala za potřebné zmínit určité běžné, nezávažné zdravotní problémy, nikoliv však problémy dosahující intenzity vážného zdravotního postižení, které vyžaduje § 73 odst. 7 zákona o azylu pro identifikaci osoby jako zranitelné. Tvzení o vážných zdravotních problémech, které stěžovatelka uvedla až po vydání rozhodnutí o nepovolení vstupu na území, proto vyznívají spíše účelově. Argumentaci stěžovatelky znevěrohodňuje také její tvrzení, že se nemoc zhoršuje v souvislosti s odloučením od manžela a dětí, neboť ze spisového materiálu je patrné, že stěžovatelka nežila se svou rodinou minimálně poslední dva roky.

[30] Kasační soud se dále zabýval námitkou stěžovatelky, že bylo porušeno její právo na spravedlivý proces. V této souvislosti je třeba připomenout, že řízení o povolení vstupu na území je správním řízením, které by mělo splňovat požadavky stanovené správním řádem. To znamená, že správní orgán musí dodržet nejen zásadu materiální pravdy stanovenou v § 3 správního řádu, ale také další procesní záruky správního řízení. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že žalovaný v posuzované věci dostal své povinnosti dostatečně zjistit skutkový stav (jak je uvedeno výše). Určité výhrady má však k jeho procesnímu postupu, ve kterém absentuje (alespoň podle informací zaznamenaných ve správním spise) seznámení stěžovatelky s obsahem řízení o povolení vstupu na území, o délce jejího možného zajištění v přijímacím středisku či výzva k vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Nejvyšší správní soud však neshledal, že by uvedená pochybení měla v tomto konkrétním případě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného. Pracovník ministerstva vedl se stěžovatelkou podrobný pohovor pro účely rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ve kterém měla stěžovatelka možnost uvést rozhodné skutečnosti týkající se její osoby. Soud nepředpokládá, že by stěžovatelka uvedla více informací či návrhů na doplnění skutkového stavu v případě, kdy by byla výslovně informována o předmětu příslušného správního řízení. Vzhledem k tomu, že podklady pro rozhodnutí tvořily v podstatě pouze její tvrzení, která byla stěžovatelce známa, nezměnila by pravděpodobně na věci nic ani výzva k vyjádření se k těmto podkladům.

[31] Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s kasační námitkou, že by nepovolením vstupu stěžovatelky na území došlo k porušení čl. 3 a 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Neshledal totiž, že by k omezení osobní svobody v souvislosti s umístěním stěžovatelky v přijímacím středisku došlo v rozporu se zákonem, ani že by pobyt stěžovatelky v přijímacím středisku naplňoval znaky krutého a nelidského zacházení. Stěžovatelka sama ani tuto námitku blíže nekonkretizovala.

[32] Nad rámec soud připomíná, že podle § 73 odst. 6 zákona o azylu je cizinec oprávněn požádat o povolení vstupu na území po uplynutí 1 měsíce od nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva vydaného v téže věci dle odst. 4 tohoto ustanovení nebo rozhodnutí soudu o žalobě podané proti takovému rozhodnutí. Pokud by se tedy zdravotní stav stěžovatelky natolik zhoršil, že by naplňovala kritéria zranitelné osoby, mohl by žalovaný rozhodnout o případném povolení vstupu na území v novém řízení na základě její žádosti.

V. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[33] Nejvyšší správní soud proto ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační námitky stěžovatelky nejsou důvodné. Nejvyšší správní soud tedy kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl jako nedůvodnou.

[34] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

[35] Stěžovatelce byl pro řízení o kasační stížnosti usnesením Nejvyššího správního soudu ustanoven zástupce Mgr. Bc. Filip Schmidt, LL.M., advokát. Soud přiznal tomuto zástupci odměnu za dva úkony právní služby (první poradou s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a sepsání kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, a to ve výši 6.200 Kč [srov. § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5 advokátního tarifu] a náhradu hotových výdajů ve výši 600 Kč za oba úkony právní služby (srov. § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Po zvýšení o DPH (ustanovený zástupce stěžovatele je plátcem DPH) celková výše odměny ustanoveného zástupce stěžovatelky činí 8.228 Kč. Odměna za zastupování stěžovatelky bude advokátu Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M. vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. srpna 2015

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu